

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον άρει μόνιους χρόνον
την κλειστήν οθωμένην γην των Παρθενόων.

Χίμα κι' ερηιάσα κι' έξη
κι' έλα χάρμα Μπαρμαλιέη.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εθείας προς έμέ.
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—ό κ τω φράγκα είναι μόνο.
Για τα ξένα όμως μέρα—δέκα φράγκα και ίσ τ' ό χ έρι.

Ίουλιού άπάντη κι' έβδομή
και ψηφίζονται όράσεις νόμοι.

Πόντιος έρηιάσα και σαρανιαίη,
μέ τόν Λαχοβάρη συμφορά θά τρέξη.

Τού Ρωμηού μας τ' ό Γραφείον μένα χειμαρρον φδών
'στές Πηγής της Ζωούχοου μεταίρεση τη δδόν,
'σθναι όράσεις μεγάλης πολιτάσχος σταθμός,
'σθην όβίαν Έμπειρίων, δεκαίστερο' άριθμός.

Έκατετρα τετα Λαχοβάρη,
πού μέ στόλους ακριβάρει.

πάλι βλέπω παιδάς,
πάλι σθρα Σουδιάς
τάς μεμφονάς της ρειός
ερεθίλα καθετός.

Κόταζε και τ' τραπέζια, πού καθίζουσε και τρέθνε,
και σ' ό βλέπεις άγαρόχος κάθε τρώγοντα, Βαρόνε,
κι' όδοντογλυφίδες βγάξεις και τ' δόντια σου παστράσεις,
έν κι' άπό την πύνα ρέβεις.

(Ό Φασουλής κι' ό Περιελής, άχώριστη παρία,
ρεμβάζουν κι' όνειρεύονται κάτω σ' όν Φαληρία.)

Π.— Δουπόν κατέβης, Φασουλή ; ; ; ; ;

Φ.— Κατέβηκα και πάμ...
καθούον δευτός ένδοχησε οι καθετός κεφάλι.

Π.— Για κούταζε τ' ό Φάληρο...

Για' όδες και την Πλατεία,
πού πάνε κι' έρχονται πολλοί χωρίς καμμιάν αίτια.

Π.— Δουπόν κατέβης, Φασουλή ; ; ;

Φ.— Τι διάβολο νά κώνω ;
άφηκα τόν Πρωθυπουργό και τόν ρεπουμπλικάνο,
κι' ήλθα κι' έφέτος, άνοστηή,
φραμλικός σ' όη έλοχη,
εθδαίμων παρα δίν' άλλο; ν' άλίωσο την άρτα μου;
και μοπαζός νά σκέπτομαι πολλα γηά την παριδα μου.

Δός μου καθάραν, Περιελή, δός μου κι' άβίον βουκόλου...

Π.— Για κούταζε τ' ό Φάληρο... δέν έλλαξε καθόλου,
Βουνα τραγίχο και γηαίοι
κι' δι' οι γνωστοί μας ύπαι,
κι' έφέτος πάμ, Φασουλή,
νατέας δέν μάς λείπει.

Φ.— Άπό της Βουλής τ' ό έδρας σ' ός έξέδρας τού Φάληρου,
πάμ βράχαις, πάμ μπάτης, πάμ, φουσημα ξεφουου,

Νά και τ' ξενοδοχεία τού Φάληρου, κουτενέ,
τά μικρά και τ' ά μεγάλα,
νά και τού Τσιλιμεντί,
τ' ό γνωστόν' Διπτόιον κι' έλλα.

Μά κι' ή θάλασσα γλιανή
όπως ήταν έναμμέντι,
μέσ' σ' ό πρώτο της ναυαί
άλχος' σ' όη σιερα νά βγαίη.

Τι περιεργον και τούτο, πού σασίλα κάθε τούς,
ός κι' ό ρόχθοι τών κυμάτων είναι σ' όη τούς περνούοτε.
Πώς θυμόνα Περιελή,
πού δέν έλλαξε και σ' όπο
τού πλονήτον μας ή σφαίρα,
μήτε θάλασσα και έτρα,
Σάν και πέρον σαχλιμάσκις,
μά χαρά και δαδ τρώμασκις.

